

kunde have tilfølgende; at Tjenestetiden og paa nogle Steder blev 16 Maaned, paa andre Steder 2, ja maaskee 3 Aar. Men for Tropper, der skulle danne een Armee, vilde Sligt være aldeles utaaleligt. Naar der i et mindre Troppecorps, maaskee i den samme Garnison, var noget Mandskab, som kun skulde være inde i 16 Maaned, andre derimod, som skulde være to eller tre Aar, da vilde dette give Anledning til den største Ulighed og til Misforhold. Fremdeles vilde man maaskee i een Landsdeel affkaffe al Stedfortrædning, eller man vilde maaskee indføre, hvad man kalder frivillig Tjeneste, hvorved forstaaes, at den, som i nogen Tid, f. Ex. et Aar eller mindre, kan tjene og vaa benøve sig paa egen Bekostning, slipper med en affortet Tjenestetid, hvorved den øvrige større Byrde, den længere Garnisonstjeneste, gik over paa de Ubemidlede, der ikke vare istand til at tjene paa egen Bekostning; noget Saadant findes Sted i forskjellige tydske Stater. Der vilde ogsaa kunne opstaae en Forskjel i Udskrivningsalderen. Nogle kunde blive udfreyne med det 21 og 22 Aar, Andre derimod med det 23. Af alle disse Grunde er det, at Regjeringen holder fast ved den Tanke, at Lovgivningen er for Udskrivningen til Hæren, saavel af Mandskab som af Heste, som ogsaa af andre Naturalpræstationer, og navnlig Indquarteringslovgivningen, bør være fælles for det hele Monarchie. Dermed er det ikke Regjeringens Tanke, at Administrationen af disse Anliggender, at Anvendelsen af Lovgivningen skulde androes til een og samme Autoritet; thi, uagtet denne Simplification kunde have faaet Meget for sig, saa støder den paa praktiske Vanskeligheder, og Regjeringen er derfor af den Mening, at det rigtigst bør blive saaledes, som det nu er. Men, hvad Regjeringens Tanke herom er, derom kan der ikke længere være Tvivl, det kan ikke seile, at jo Udvalget

er bekendt med det Lovforslag, som Kronen har ladet forelægge for de raadgivende Forsamlinger i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten; deri er Regjeringens Tanke i saa Henseende klarlig udtalt. I disse Udcast, hvormed Udvalget, og navnlig den ærede Ordfører, vistnok har gjort sig nærmere bekendt, vil man finde, at det udtrykkelig er sagt, at Lovgivningen med Hensyn til Udskrivningen til Krigstjenesten i Hæren og Flaaden og Udredning af Heste til Hæren og det militære Indquarteringsvæsen er fælles for hele Monarchiet; derimod er der aldeles Intet berørt om Sættelsen af Lovgivningen. Det kunde ved første Øiekast vel synes, som om den fuldstændige Enhed i Lovgivningen og i Administrationen ikke vilde opnaaes, naar kun Lovgivningen var fælles, men Fortolkningen og Anvendelsen af Loven blev overgivet til forskjellige Autoriteter; jeg troer dog, at man ved nøiere Betragtning vil finde, at derved ikke er den Betænkelighed, som ved første Øiekast kunde synes; vel kan der om en Lovs Fortolkning herse forskjellige Meninger; og det kunde jo hændes sig, at en eller anden Gjenstand af Indquarterings- eller Udskrivningsvæsenet kunde fortolkes forskjelligt af de forskjellige Landes Autoriteter, til hvem det er overdraget; men i et saadant Tilfælde vil det være Krigsbestyrelsens Sag, for hvem det maa være af Bigtighed at vedligeholde Enhed i Lovgivningen, at foranledige en eensartet Fortolkning af et saadant Strids-punct hos den øverste Autoritet, nemlig Kronen og Kronens Raadgivere; derved vilde Fortolkningen blive fastsat saaledes, at ogsaa et saadant Punct blev eens anvendt i de forskjellige Landsdele. Det er dette, som Regjeringen havde tilstøttet ved det forelagte Lovudkast, og den anseer det for at være af saa stor Bigtighed, at den ikke kan frasælde sin Ansvarlighed derom.